

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero kolmekymmentäyhdeksän

Jeff Pippenger
2026-02-02

Luku kolmekymmentäyhdeksän

Vuoden 2024 ulkoista alfaperustuksen koetta seuraava sisäinen omegahuippukiven koe edellyttää ”varastohuoneen” sekä sen ”ruoan” määrittelyä, jota varastohuoneessa säilytetään. Koe on profeetallinen, ja sillä on sisäinen ja ulkoinen totuuden linja. Ovatko jalokivet James Whiten jäännös, vai ovatko ne Jumalan sanan totuudet? Ne ovat molemmat.

9/11:ssä Jumalan kansa kutsuttiin syömään pieni kirja ja palaamaan Jeremian muinaisille poluille, missä perustukset silloin laskettiin. 9/11:ssä nähtiin, että kun Johannesta Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa käskettiin mittaamaan, häntä käskettiin mittaamaan kahta asiaa. Häntä käskettiin mittaamaan sekä temppeli että siinä rukoilevat. Häntä käskettiin jättämään pois esiapihan niiden 1 260 vuoden ajalta, jolloin pakanat tallasivat pyhäkköä ja joukkoa. Pyhäkkö ja joukko ovat temppeli ja siinä rukoilevat.

Vuonna 2023 sama enkeli, joka oli laskeutunut syyskuun 11. päivänä, laskeutui jälleen, avaten Keskiyön huudon sanoman sinetit, ja sitten vuonna 2024 tuli ulkoinen perustavaa laatua oleva koetus siitä, vahvistaako Rooman symboli yhä näyn samalla tavoin kuin se vahvisti sen milleriläisille.

Taivaan ”avoimet ikkunat” osoittavat temppelin sisäisen omegakokeen saapumisen ja kehotuksen ”palata”. Koe edellyttää kahden vertauskuvan tunnistamista. Kun kolmas enkeli saapui vuonna 1844 ja sitten jälleen 11. syyskuuta 2001, Johannesta käsketään mittaamaan temppeli ja siinä rukoilevat; näin osoitetaan profeetallinen työ temppelin ja rukoilevien mittaamiseksi vuonna 2023. Malakia esittää kysymyksen siitä, mikä on ”varastohuone” ja mikä on ”ruoka”. Nämä samat kysymykset Millerin unessa olisivat: mikä on ”arkku” ja mitkä ovat ”jalokivet”.

Millerin uni osoittaa taivaan avatut ikkunat kohdaksi, jossa Ilmestyskirjan yhdeksännentoista luvun voittava seurakunta nostetaan valkeaan pellavaan ratsastaakseen valkoisilla hevosilla Herran Sebaotin sotajoukon mukana. Avatuista ikkunoista vuodatetaan Malakian siunaus tai kirous. Millerin avoin ikkuna on se paikka, jossa roskat poistetaan ja jalokivet kootaan lipaaseen.

Ensimmäinen viittaus taivaan ikkunoihin on Nooan kertomuksessa, ja kun nuo ikkunat avattiin, satoi neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä. Kun ikkunat avataan, kahdeksan sielua on arkissa. Kaste Punaisellamerellä aloitti neljäkymmentä vuotta kestäneen vaelluksen, kunnes Jordan ylitettiin. Kun Kristus myöhemmin kastettiin juuri siinä paikassa, Hänet ajettiin erämaahan neljäksikymmeneksi päiväksi. Kun Hän nousi kuolleista, kuten Hänen kasteensa esikuvallisesti osoitti, Hän opetti opetuslapsia neljäkymmentä päivää ennen kuin astui ylös taivaaseen.

Kun seurakunta muuttuu taistelevasta seurakunnasta riemuitsevaksi seurakunnaksi, kolmikymmenvuotias kuningas Daavid hallitsee neljäkymmentä vuotta. Riemuitsevaa seurakuntaa edustavat profeetta, pappi ja kuningas. Profeetta, joka oli kolmenkymmenen vuoden ikäinen aloittaessaan kaksikymmentäkaksi vuotta kestäneen palvelutyönsä, oli Hesekiel, ja hän aloitti tuon palvelutyön, kun taivaat aukenivat.

Ja tapahtui kolmantenkymmenentenä vuonna, neljäntenä kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, kun olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella, että taivaat aukenivat, ja minä näin Jumalan näkyjä. Hesekiel 1:1.

Kolmikymmenvuotiaana Joosef alkoi hallita pappina, ja hän joutui kohtaamaan islamin itätuulen, joka toi mukanaan kärjistyvän kriisin ja antoi Egyptin, meren keskellä makaavan lohikäärmeen, panna toimeen yhden maailman hallituksen. Tuossa kriisissä Joosef kokosi ruoan varastohuoneisiin.

Heinäkuussa 2023 kuului ääni erämaassa, ja sitten Juudan sukukunnan Leijona alkoi avata Keskiyön huudon sanoman sinettejä. Vuonna 2024 perustava ulkoinen alfa-koetus erotti kaksi luokkaa toisistaan, ja sinettien avaamisen prosessi jatkui. Nyt vuonna 2026 on saapunut temppelin sisäinen oomega-koetus, joka tulee jälleen erottamaan kaksi luokkaa toisistaan.

Pyhä viikko, jonka aikana Kristus liiton Sanansaattajana vahvisti liiton monien kanssa, on esipiha ja pyhä paikka. 22. lokakuuta 1844 siihen asti, kunnes Miikael nousee (niin kuin Hän teki tuon pyhän viikon lopussa, kun Stefanos kivitettiin), on kaikkeinpyhin. Kevätjuhlat täyttyivät pyhän viikon aikana ja ovat juhlien alfa, ja syysjuhlat — pasuunain juhla ensimmäisenä päivänä, sovituspäivä kymmenentenä päivänä ja sitten lehtimajajuhla viidennestätoista kahdenteenkymmenenteentoiseen päivään — ovat juhlien oomega.

Samoin ne esikuvat, jotka liittyvät toiseen tulemukseen, oli täytyvä toteutua symbolipalveluksessa osoitettuna aikana. Mooseksen järjestelmässä pyhäkön puhdistus eli suuri sovituspäivä osui juutalaisen vuoden seitsemännen kuukauden kymmenenteen päivään (3. Moos. 16:29–34), jolloin ylimmäinen pappi, toimitettuaan sovituksen koko Israelin puolesta ja siten poistettuaan heidän syntinsä pyhäköstä, astui esiin ja siunasi kansan. Niin uskottiin, että Kristus, meidän suuri Ylimmäinen Pappimme, ilmestyisi puhdistamaan maan synnin ja syntisten hävityksen kautta sekä siunaamaan odottavan kansansa kuolemattomuudella. Seitsemännen kuukauden kymmenettä päivää, suurta sovituspäivää, pyhäkön puhdistamisen aikaa, joka vuonna 1844 osui lokakuun kahdenteenkymmenenteentoiseen päivään, pidettiin Herran tulemisen ajankohtana. Tämä oli sopusoinnussa jo esitettyjen todistusten kanssa siitä, että 2300 päivää päättyisivät syksyllä, ja johtopäätös näytti vastustamattomalta.

Matteuksen 25. luvun vertauksessa odotuksen ja nukkumisen aikaa seuraa yljän tulo. Tämä oli sopusoinnussa juuri esitettyjen todisteluksen kanssa, sekä profetioista että esikuvista johdettujen. Ne synnyttivät voimakkaan vakaumuksen niiden totuudellisuudesta, ja ”keskiyön huutoa” julisti tuhannet uskovat.

”Kuin hyökyaalto liike pyyhkäisi yli maan. Kaupungista kaupunkiin, kylästä kylään ja syrjäisiin maaseutupaikkoihin saakka se eteni, kunnes Jumalan odottava kansa oli täysin herätetty. Kiihkoilu väistyi tämän julistuksen tieltä niin kuin varhainen halla nousevan auringon edessä. Uskovat näkivät epäilyksensä ja ymmennyksensä poistuvan, ja toivo ja rohkeus elävöittivät heidän sydäntään. Työ oli vapaa niistä äärimmäisyyksistä, joita ilmenee aina silloin, kun inhimillistä kiihotusta on ilman Jumalan sanan ja Hengen ohjaavaa vaikutusta. Luonteeltaan se muistutti niitä nöyrytyksen ja Herran tykö palaamisen aikoja, jotka muinaisessa Israelissa seurasivat Hänen palvelijoidensa nuhdesanomiam. Siinä ilmenivät ne tuntomerkit, jotka kaikissa aikakausissa osoittavat Jumalan työn. Hurmioitunutta iloa oli vähän, mutta sen sijaan syvää sydämen tutkistelua, synnin tunnustamista ja maailmasta luopumista. Tuskantäyteisten sielujen painava huoli oli valmistautuminen kohtaamaan Herra. Siellä oli kestävästä rukousta ja varauksetonta antautumista Jumalalle.” Suuri taistelu, 400.

Kevään juhlat täyttyivät pyhän viikon aikana, ja varhainen eli alfa-sade vuodatettiin silloin helluntaina, kuvaten siten myöhäissateen vuodatusta syksyn juhlissa. Nuo kevään juhlat esitetään 3. Mooseksen kirjan 23. luvussa, jakeissa yhdestä kahteenkymmeneenkahteen. Syksyn juhlat ovat jakeissa 23–44. 2300 vuotta vie sinut vuoteen 1844. Kaksikymmentäkaksi jaetta kevään juhlia varten ja kaksikymmentäkaksi jaetta syksyn juhlia varten. Kaksi kahdenkymmenen kahden kokonaisuutta kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa.

Pasuunansoiton juhla oli varoitus siitä, että tuomio tapahtuisi kymmenen päivän kuluttua, ja lehtimajanjuhla oli ilon juhla niiden syntien tähden, jotka oli annettu anteeksi sovituspäivänä. Sapatti ja juhlaa seuraava kahdeksas päivä edustavat maan tuhatvuotista sapatinlepoa.

Mutta, rakkaani, älkää olko tietämättömiä tästä yhdestä asiasta: Herran edessä yksi päivä on niin kuin tuhat vuotta, ja tuhat vuotta niin kuin yksi päivä. 2 Piet. 3:8.

Ensimmäinen enkeli julisti tuomion alkamisen, ja tuolla profeetallisella tasolla vuosi 1798, joka oli Danielin ”lopun aika”, on pasuunansoiton juhlan täyttymys; mutta 11. elokuuta 1840 ensimmäisen enkelin vuonna 1798 sinetöimätön sanoma voimaannutettiin toisen voi-huudon profetian täyttymyksellä. Islam on osa pasuunansoiton juhlan varoitusta, joka ilmoittaa lähestyvistä tuomiopäivistä.

Niille, jotka ovat halukkaita näkemään, syksyn pasuunan- ja lehtimajanjuhlat edustavat alfan ja omegan juhlia, ja niiden välissä on tuomio. Ei ole sattumaa, että nämä juhlat yksilöidään 3. Mooseksen kirjassa luvussa kaksikymmentäkolme. Kaksikymmentäkolme on sovituksen vertauskuva. Ei ole sattumaa, että ensimmäinen juhla on seitsemännen kuun ensimmäisenä päivänä ja että viimeinen juhla päättyy kahdentenäkymmenentenä toisena päivänä. Pasuunajuhla on heprealaisen aakkoston ensimmäinen kirjain, sovituspäivä on keskimäinen kirjain, ja lehtimajanjuhla on heprealaisen aakkoston kahdeskymmenes toinen kirjain.

3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskolmas luku, jakeet 23–44, käsittää kaksikymmentäkaksi jaetta, jotka on asetettu ”totuuden kehyksen” sisään. Keskellä oleva kymmenes päivä osoittaa koetuksen, sillä kymmenen on koetuksen vertauskuva, ja sovituspäivä on se kohta, jossa kadotettujen kapina kirjataan ja ratkaistaan, ja tätä kapinaa edustaa heprealaisen aakkoston

kolmastoista kirjain. Heprean sanan ”totuus” keskimmäinen kirjain on kolmastoista, ja se vastaa seitsemännen kuukauden kymmenettä päivää, ja tienviittana sillä on heprealaisen aakkoston ja kyseisen päivän profeettalliset ominaisuudet. Kymmenen plus kolmastoista on kaksikymmentäkolme. Seitsemänkymmentä on luvun 10 kertaa 7 summa, ja myös seitsemännen kuukauden kymmenes päivä vastaa seitsemänkymmentä, mikä on koeajan päättymisen vertauskuva.

Silloin Pietari tuli hänen luokseen ja sanoi: Herra, kuinka monta kertaa veljeni saa rikkoa minua vastaan, ja minä annan hänelle anteeksi? Jopa seitsemän kertaa? Jeesus sanoi hänelle: Minä sanon sinulle: en seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän. Matteus 18:21, 22.

Muinaiselle Israelille oli määrätty neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta. Nämä vuodet oli erotettu kahdestatuhannestakolmestasadasta vuodesta, ja ne esitettiin seitsemänkymmenenä viikkona; siten Jeesus osoitti, että koetusajan raja on neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta, jota Danielin yhdeksännessä luvussa kuvataan ”seitsemänäkenäkymmenenä” viikkona.

Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja sinun pyhälle kaupungillesi rikkomuksen lopettamiseksi, syntien päättämiseksi, pahan teon sovittamiseksi, iankaikkisen vanhurskauden tuomiseksi, näyn ja profetian vahvistamiseksi sekä kaikkein pyhimmän voitelemiseksi. Daniel 9:24.

Heprean sana, joka on käännetty sanalla ”katkaistu”, esiintyy Vanhassa testamentissa vain tässä jakeessa, ja se merkitsee ”määrättyä” tai ”säädettyä”. Se eroaa siitä sanasta, jota tavallisesti käytetään ja joka käännetään sanalla ”katkaistu”; tuo sana perustuu siihen, että Abram halkaisi uhrit liiton ensimmäisessä vaiheessa 1. Mooseksen kirjan luvussa viisitoista. Oli ”määrätty” ja ”säädetty”, että Israelilla olisi neljäsataa yhdeksänkymmentä vuotta koetusaikaa, ja sitten heidät katkaistaisiin pois Jumalan liittokansana. Kaksi erilaista ”katkaisemista”: toinen, joka ilmaisee ajanjakson koetusaikana, joka oli ”katkaistu” suuremmasta luvusta luvun seitsemänkymmentä avulla, ja kun Joelin ”uusi viini” ”katkaistaan” heidän suustaan, koetusaika päättyy. Seitsemänkymmentä edustaa koetusajan päättymistä.

Syysjuhlat sisältävät hepreankielisen sanan ”totuus” kolme askelta. Syysjuhlat alkavat 3. Mooseksen kirjassa 23:23, sovituspäivän keskimmäinen tienviitta on kymmenes päivä ja kolmastoista kirjain, mikä vastaa lukua 23, ja lehtimajajuhla päättyy kahdentenäkymmenentenä toisena päivänä, ja sitten seuraa juhlan jälkeinen korkea sapatti, ja jakso päättyy kohtaan 23:44.

Leviticus merkitsee leeviläistä pappeutta. Kevään juhlat esitetään luvussa 23:1–22, sitten syksyn juhlat esitetään kohdassa 23:23–44. Kevään juhlia kuvaa kaksikymmentäkaksi jaetta, ja heprean aakkostossa on kaksikymmentäkaksi kirjainta. Myös syksyn juhlat esitetään kahdessakymmenessä kahdessa jakeessa. Pasuunansoiton juhla ilmoittaa sovituspäivän tuomion lähestymisestä. Sitten lehtimajajuhla kestää seitsemän päivää ja päättyy seitsemännen kuun kahdentenäkymmenentenä toisena päivänä. Seitsemästä päivästä ensimmäinen oli juhlasapatti, samoin kuin kahdeksas päivä, joka oli seitsemänpäiväisen juhlan jälkeinen päivä. Ensimmäinen ja kahdeksas päivä tekevät kahdeksannesta päivästä vertauskuvan siitä kahdeksannesta, joka on

seitsemästä.

Puhu Israelin lapsille ja sano: Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajajuhla Herralle; se kestää seitsemän päivää. Ensimmäisenä päivänä olkoon pyhä kokous; älkää tehkö silloin mitään palvelustyötä. Seitsemän päivää tuokaa Herralle tulen kautta valmistettu uhri; kahdeksantena päivänä olkoon teillä pyhä kokous, ja tuokaa Herralle tulen kautta valmistettu uhri: se on juhlakokous, älkääkä tehkö silloin mitään palvelustyötä. ... Myös seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä, kun olette korjanneet maan sadon, viettäkää Herran juhlaa seitsemän päivää; ensimmäisenä päivänä olkoon sapatti, ja kahdeksantena päivänä olkoon sapatti. 3. Mooseksen kirja 23:34–36, 39.

Kahdeksannen päivän juhlallinen sapatti edustaa vuosituhannen sapattia, joka seuraa lehtimajajuhlaa. Muinaisen Israelin neljäkymmenen vuoden vaellusta erämaassa muistellaan asumalla majoissa lehtimajajuhlan päivinä, ja se edustaa paitsi myöhäissateen vuodattamista myös Jaakobin ahdistuksen aikaa, jolloin enkelit ovat johdattaneet Jumalan uskolliset kukkuloille ja vuorille suojelusta varten.

”Ahdington aikana me kaikki pakenimme kaupungeista ja kylistä, mutta jumalattomat ajoivat meitä takaa; he tunkeutuivat pyhien taloihin miekka kädessä. He kohottivat miekan tappaakseen meidät, mutta se katkesi ja putosi voimattomana kuin oljenkorsi. Silloin me kaikki huusimme päivin ja öin vapautusta, ja huuto nousi Jumalan eteen. Aurinko nousi, ja kuu pysähtyi. Virrat lakkasivat juoksemasta. Tummia, raskaita pilviä nousi, ja ne törmäsivät toisiinsa. Mutta oli yksi kirkas, vakaana pysyvän kirkkauden paikka, josta kuului Jumalan ääni niin kuin paljojen vetten pauhina, ja se järjestytti taivaita ja maata. Taivas avautui ja sulkeutui ja oli liikkeessä. Vuoret vapisivat kuin ruoko tuulessa ja sinkosivat repaleisia kallionlohkareita kaikkialle. Meri kiehui kuin pata ja sinkosi kiviä maalle. Ja kun Jumala ilmoitti Jeesuksen tulemisen päivän ja hetken ja vahvasti kansalleen iankaikkisen liiton, hän lausui yhden lauseen ja sitten vaiken, samalla kun sanat vierivät halki maan. Jumalan Israel seisoi katse ylöspäin kiinnitettynä, kuunnellen sanoja, kun ne lähtivät Jehovan suusta ja vyöryivät halki maan kuin voimakkaimpien ukkosenjyrähdysten pauhu. Se oli pelottavan juhlallista. Jokaisen lauseen lopussa pyhät huusivat: Kunnia! Halleluja! Heidän kasvonsa säteilivät Jumalan kirkkautta, ja he loistivat siitä kirkkaudesta, niin kuin Mooseksen kasvot loistivat, kun hän tuli alas Siinailta. Jumalattomat eivät voineet katsella heitä kirkkauden tähden. Ja kun loppumaton siunaus lausuttiin niiden ylle, jotka olivat kunnioittaneet Jumalaa pitämällä hänen sapattinsa pyhänä, kajahti mahtava voitonhuuto Pedosta ja sen Kuvasta.”

”Silloin alkoi riemuvuosi, jolloin maan tuli levätä.” Review and Herald, 21. heinäkuuta 1851.

Jeesus palaa, ja maa lepää tuhat vuotta, kuten maan seitsemännen vuoden sapatti ja riemuvuosi esikuvallisesti osoittavat. 3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskolmannen luvun jakeessa kolme ihmiselle säädetty seitsemännen päivän sapatti esitetään sen luvun johdantona, joka päättyy kahdeksanteen, se on seitsemästä, ja edustaa maan levon seitsemännen vuoden sapattia.

Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: Puhu israelilaisille ja sano heille: Herran juhla-ajoista, jotka teidän tulee julistaa pyhiksi kokouksiksi — nämä ovat minun juhla-aikani. Kuutena päivänä tehtäköön työtä, mutta seitsemäs päivä on levon sapatti, pyhä kokous; älkää tehkö

silloin mitään työtä. Se on Herran sapatti kaikissa asuinsijoissanne. 3. Moos. 23:1–3.

Kahdennenkymmenennenkolmannen luvun alfa on seitsemännen päivän sapatti, ja luvun omega on se tuhat vuotta, jolloin maa on autiona; tätä ovat esikuvanneet maan seitsemännen vuoden sapatti ja riemuvuosi. Luvun alfa ovat kevätjuhlat, jotka alkavat seitsemännen päivän sapatista ja päättyvät jakeessa kaksikymmentäkaksi; sitä vastoin luvun omega päättyy seitsemännen kuukauden kahdentenäkymmenentenä toisena päivänä, minkä jälkeen seuraa kahdeksannen päivän juhlallinen sapatti, joka edustaa maan seitsemännen vuoden sapatia.

Jakeet yksi–kaksikymmentäkaksi kuvaavat Kristuksen työtä taivaallisena Ylimmäisenä Pappina pyhässä; jakeet kaksikymmentäkolme–neljäkymmentäneljä kuvaavat Hänen työtään kaikkeinpyhimässä. Leviticus on pappien vertauskuva, ja se esittää Kristuksen ylimmäispapillista palvelutehtävää. Seitsemännen päivän alfa-sapatti ulottuu takaisin luomiseen, ja seitsemännen vuoden omega-sapatti ulottuu uuteen maahan. Leviticus kaksikymmentäkolme käsittää historiallisesti ajanjakson luomisesta uudelleenluomiseen.

Profeetallisen sanoman ilo tai häpeä on vertauskuva niistä, joilla on keskiyön huudon sanoma tai sen väärennös. Ennen kuin tämä totuus otetaan huomioon kertomuksessa, häpeän synnyttävä kysymys jää huomaamatta. Ne, joilla on aito öljy, eivät jää tästä kohdasta osattomiksi. Iloa edustavat ne, joiden synnit on poistettu, ja heitä kuvaavat ne, jotka viettävät lehtimajanjuhlaa.

Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, (ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta kuin Isän ainoalla Pojalla on,) täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:14.

Kreikankielinen sana, joka on käännetty sanalla ”asui”, merkitsee ”majoittua tabernaakkeliin”. Jeesus tuli lihaksi ja asui tabernaakkelissa meidän keskellämme. Hän otti meidän ihmisluontomme, meidän tabernaakkelimme, meidän telttamme, meidän majamme, meidän lihamme. Pietari ilmaisi asian näin:

Niin pidän oikeana, niin kauan kuin olen tässä majassa, herättää teitä muistuttamalla teitä; tietäen, että minun pian on jätettävä tämä majani, niin kuin myös meidän Herramme Jeesus Kristus on minulle osoittanut. 2 Piet. 1:13, 14.

Paavali ilmaisi asian näin:

Sillä me tiedämme, että jos tämä meidän maallinen majamme hajotetaan maahan, meillä on rakennus Jumalta, käsin tekemätön huone, iankaikkinen taivaissa. Sillä tässä me huokaamme ja ikävöimme päästä pukeutumaan siihen asumukseen, joka on taivaasta; kunhan vain meidät myös puettuina eikä alastomina tavattaisiin. Sillä me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina; emme siksi, että tahtoisimme riisuutua, vaan että pukeutuisimme päälle, jotta kuolevainen tulisi niellyksi elämältä. 2 Korinttolaiskirje 5:1–4.

Lehtimajajuhla on vertauskuva sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisestä, joka tapahtuu, kun taivaan akkunat avataan. Kun sadan neljäkymmenenneljän tuhannen synnit poistetaan, Pyhä Henki vuodatetaan ilman mittaa voittavan seurakunnan päälle. Tuomio on päättynyt sadan neljäkymmenenneljän tuhannen osalta, ja ne, jotka on sinetöity, lähtevät julistamaan kolmannen enkelin voimallista huutoa Pyhän Hengen voimassa, niin kuin sitä edustaa

lehtimajajuhla.

Meidän ruumiimme on temppeli ja telta, joka on maja. Ne, jotka kokoontuivat Jerusalemiin viettämään lehtimajanjuhlaa, juhlivat sitä, että heidän syntinsä oli pyyhitty pois. Moosesta käytettiin pystyttämään maja erämaahan, ja lopussa vietettävää lehtimajanjuhlaa vietettiin asumalla majoissa erämaassa, sillä Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla.

Sentähden, pyhät veljet, te taivaallisesta kutsusta osalliset, kiinnittäkää mielenne uskontunnustuksemme Apostoliin ja Ylimmäiseen Pappiin, Kristukseen Jeesukseen, joka oli uskollinen hänelle, joka hänet asetti, niin kuin myös Mooses oli uskollinen koko hänen huoneessansa. Sillä tämä on katsottu Mooseksen arvoa suuremman kirkkauden arvoiseksi, koska huoneen rakentajalla on suurempi kunnia kuin huoneella. Sillä jokainen huone on jonkun rakentama, mutta kaiken rakentaja on Jumala. Ja Mooses tosin oli uskollinen koko hänen huoneessansa palvelijana, todistukseksi siitä, mikä vastedes oli puhuttava; mutta Kristus on uskollinen Poikana hänen huoneensa haltijana, ja hänen huoneensa olemme me, jos pidämme loppuun asti vahvana uskalluksen ja toivon kerskauksen. Heprealaiskirje 3:1–6.

Mooses oli se uskollinen palvelija, jota Jumala käytti pystyttämään tabernaakkelitemppelin, mutta Kristuksella ylimmäisenä pappina ja apostolina on suurempi kunnia kuin palvelija Mooseksella. Jokainen huone, Mooseksen tabernaakkelitempelistä Salomonin temppeliin, Herodeksen neljäkymmentäkuusi vuotta uudistettuun temppeliin, ihmistemppeliin 46 kromosomeineen sekä milleriittatemppeliin vuosista 1798 vuoteen 1844, oli Jumalan rakentama. Temppelien eri ilmenemismuotojen profeettallisessa linjassa, joka alkaa Eedenin puutarhassa, sitten synnin jälkeen puutarhan portilla, sitten vedenpaisumuksen jälkeen alttareissa aina Moosekseen saakka, kolme ensisijaista tienviittaa ovat Mooses, Kristus ja sataneljäkymmentäneljätuhatta.

Mooses ja Kristus edustavat muinaisen Israelin alfaa ja omega, ja yhdessä he edustavat ihmisyyden ja jumaluuden yhdistelmää, jota myös sataneljäkymmentäneljätuhatta edustavat. Kolmannen enkelin saapuessa Ilmestyskirjan luvussa yksitoista Johannesta käsketään mittaamaan temppeli, ja saman enkelin saapuessa 9/11 Johannesta käsketään jälleen mittaamaan temppeli. Molemmissa tapauksissa häntä käsketään jättämään pois 1 260 päivän esipiha. Vuonna 2023 sama enkeli saapui, ja Jumalan kansaa kutsutaan nyt mittaamaan temppeli. Ne 1 260 päivää eli kolme ja puoli päivää päättyivät vuonna 2023, ja siitä kohdasta sunnuntailakia välittömästi edeltävään aikaan asti temppeli on pystytettävä. Vuotta 2024 leimasi perustusten laskeminen, ja silloin kapina ilmeni ryhmänä, joka ”halveksi pienten alkujen päivää” vastustaen Millerin tunnistamaa vertauskuvaa, joka vahvistaa näyn.

Ja vielä tuli minulle Herran sana, joka sanoi: Serubbabelin kädet ovat panneet tämän huoneen perustuksen, ja hänen kätensä myös saattavat sen päätökseen; ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän luoksenne. Sillä kuka on halveksinut pienten alkujen päivää? Sillä he iloitsevat ja näkevät luotilangan Serubbabelin kädessä, nuo seitsemän; ne ovat Herran silmät, jotka kulkevat edestakaisin kautta koko maan. Sakaria 4:8–10.

Hylätä Millerin tunnistus siitä, että näky vahvistetaan Rooman toimesta, merkitsee perustusten hylkäämistä, ja se on ”pienten alkujen päivän halveksimista”. Milleriläinen liike oli ensimmäisen

ja toisen enkelin alfaliike, ja sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liike on kolmannen enkelin omegaliike. Se on kaksikymmentäkaksi kertaa voimakkaampi kuin alfa. Tässä profetallisessa merkityksessä Milleriläisen liikkeen perustukset ovat ”pienten alkujen päivä”. Halveksia mitään Habakukin kahdella taululla esitettyä perustavaa totuutta merkitsee kuolemaa, sillä se näky, joka vahvistetaan Danielin yhdentoista luvun jakeessa neljätoista, on sama näky, jonka Salomo tunnisti.

Missä näkyä ei ole, siinä kansa villiintyy; mutta autuas on se, joka lain pitää. Sananlaskut 29:18.

Päätöskiven näky on ihmeellinen, sillä se osoittaa, että perustava kulmakivi on myös päätöskivi, mutta kaksikymmentäkaksi kertaa suuremmalla voimalla. Vuoden 2024 alfa-perustustesti oli ulkoinen älyllinen sinetöimissanoma, ja vuoden 2026 oomega-temppelitestin on sisäinen hengellinen sinetöimissanoma. Toinen tunnistaa pedon kuvan ja merkin ja toinen Jumalan kuvan ja merkin. Tätä oomegan sisäistä koetta edustavat Millerin unen kaksi vertauskuvaa, jotka on määriteltävä viimeisten päivien tapahtumien yhteydessä. Mikä on aittahuone? ja mikä on ruoka?

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Juutalainen avioliitto Jeesuksen aikana eteni kolmessa päävaiheessa, jotka usein jakautuivat kuukausien tai vuoden ajalle. Ensimmäinen vaihe oli laillinen avioliitto, jota kutsuttiin kihlaukseksi; siinä vaiheessa avioliitto oli lainvoimaisesti solmittu, mutta morsian ja sulhanen pysyivät erillään, samalla kun sulhanen palasi isänsä taloon valmistamaan paikkaa morsiamelleen. Tästä syystä Mariaa, Joosefin vaimoa, kutsuttiin hänen vaimokseen jo ennen kuin he olivat asuneet yhdessä. Uskottomuutta tämän ajanjakson aikana pidettiin aviorikoksena.

Odotusaika oli epävarma ja saattoi kestää päiviä, viikkoja tai kuukausia. Tämä epävarmuus on vertauksen olennainen osa. Isä saattoi odottaa jopa vuoden vahvistaakseen morsiamen neitsyyden. Sulhanen ei ilmoittanut paluunsa tarkkaa päivää eikä hetkeä, sillä oli hänen isänsä päätettävissä, milloin se tapahtuisi, joten morsian tiesi häiden olevan tulossa — mutta ei sitä, milloin. Tämä epävarmuus oli tarkoituksellista, ja kunnes isä käski sulhasen mennä hakemaan morsiantaan, kaikki siihen liittyvä viipyi.

Kun isä sanoi: ”mene hakemaan morsiamestasi”, sulhanen tuli yöllä ystävineen, huutaen ja pasuunaa soittaen. Näin tapahtui aina yöllä, jotta vältettäisiin pitkien matkojen kulkeminen päivän helteessä, joka voi olla painostava Israelin maassa. Soihtuja ja öljyä tarvittiin, sillä katuvaloja ei ollut, ja kulkue saattoi kestää tuntikausia. Muinaisten heprealaisten avioliittojen varsinainen rituaalinen ilmaus, joka julistettiin kulkueiden aikana, oli: ”Katso, ylkä tulee!”

Vertauksen neitsyet (morsiusneidot) eivät olleet satunnaisia naisia, vaan morsiamen saattajia, jotka odottivat hänen kanssaan, joiden odotettiin liittyvän kulkueeseen ja joiden velvollisuutena oli olla valmiina minä hetkenä hyvänsä sekä kantaa oma öljynsä valaistakseen tien sulhasen taloon. Soihdut paloivat nopeasti, joten oli välttämätöntä tuoda mukanaan ylimääräistä öljyä pitkän matkan varalta. Öljyä ei jaettu yhteisesti.

Viivästys on muinaisessa kulkueessa ja avioliitossa normaali eikä ollut kulttuurisesti ongelma. Viivästyksiä odotettiin, ja nukahtaminen oli tavallista. Erottava tekijä ei ole nukkuminen, vaan

valmistautuminen, ei valveillaolo. Tyhmät neitsyet eivät varautuneet viivästykseen niin kuin viisaat tekivät. Kaikki nukkuisivat, sillä laillisen kihlauksen ja avioliiton täyttymyksen välinen aika saattoi kestää vuoden.

Kun saattue oli saapunut sulhasen taloon, hääateria alkoi ja ovi suljettiin pysyvästi, eikä myöhässä saapuneita päästetty sisään. Tämä ei ollut julmuutta, vaan tapa, sillä jokainen, joka koputti myöhemmin oven sulkemisen jälkeen, osoitti sillä, ettei hän ollut kuulunut saattueeseen.

Jeesus ei keksinyt tätä kuvakieltä, eikä Hän antanut tälle vertaukselle selitystä, kuten Hän usein teki. Hänen ei tarvinnut antaa selitystä, sillä kaikki nämä kulttuuriset yksityiskohdat olivat Hänen kuulijoidensa täysin ymmärrettävissä. Jeesus viittasi kirjaimellisiin itämaisiin häihin, ei abstraktioon.

Yksityiskohdat vahvistuvat täydellisesti sekä heprealaisen todistuksen että Rooman ja Kreikan kausien historioitsijoiden perusteella.

Mišna (2. vuosisata jKr., mutta säilyttäen vuotta 70 jKr. edeltäneen temppeliajan tavat)

Talmud (myöhempi kokoelmateos, mutta lainaa varhaisempaa käytäntöä)

Josefus (1. vuosisadan juutalainen historioitsija)

Rabbiininen hääliturgia ja oikeudelliset keskustelut

Judean kreikkalais-roomalaiset tarkkailijat

Josefus ei esitä selkeää ”hääopasta”, mutta ne oikeudelliset ja kulttuuriset yksityiskohdat, jotka hän olettaa tunnetuiksi, vastaavat täsmälleen Mishnan/Talmudin kuvauksia. Mishna on keskeinen lähde.

Vertaus osui niin voimallisesti 1. vuosisadan juutalaiseen kuulijaan, sillä mikään Matteuksen 25. luvussa ei kaivannut selitystä. Saapuminen keskiyöllä oli tavanomaista, lamput ja öljy olivat ilmeisiä välttämättömyyksiä, viivästys laillisen avioliittokihlauksen ja keskiyöllisen kulkueen välillä oli odotettavissa, ja suljettu ovi oli vakiintunut menettelytapa! Ulkopuolelle jääneet neitsyet häpesivät, ja Jeesuksen ajan juutalaiselle yleisölle tyhmien neitsyiden häpeä oli täysin ansaittua. Koska Jeesuksen kuulijakunta tunsu täysin hyvin rituaalin, heillä ei olisi ollut mitään myötätuntoa tyhmiä neitsyitä kohtaan, sillä kaikki tiesivät, että valmistautuminen oli ehdoton velvollisuus jokaiselle neitsyelle, jota pyydettiin mukaan kulkueeseen. Nämä totuudet olivat juutalaiselle yleisölle niin ilmeisiä, ettei Jeesuksen koskaan tarvinnut esittää vertauksesta mitään selitystä.